

Μέγεθος Γραμμάτων

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (Netcompany)

20/2026 ΜΠΡ ΚΟΡΙΝΘΟΥ (ΑΣΦ) (903533)

(Α` ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)

Αίτηση πατέρα ανηλίκων τέκνων για άμεση επιστροφή τους στον τόπο της συνήθους διαμονής τους, ήτοι στις Η.Π.Α., κατόπιν διασυνοριακής απαγωγής τους από την μητέρα τους και εγκατάστασής τους στην Ελλάδα. Διασυνοριακή απαγωγή τέκνου. Διεθνές νομικό πλαίσιο που την διέπει όπως η Διεθνής Σύμβαση της Χάγης του 1980 αλλά και ο Κανονισμός (ΕΕ) 2019/1111 της 25.06.2019. Ακόμα και μετά την έναρξη της ισχύος του άνω κανονισμού εξακολουθούν και εφαρμόζονται επί διασυνοριακής απαγωγής τέκνου οι ρυθμίσεις της άνω διεθνούς σύμβασης. Όροι συνδρομής παράνομης μετακίνησης ή παρακράτησης ανηλίκου τέκνου κατά τα άνω νομοθετήματα όπως όταν συντρέχει δι' αυτής παράβαση δικαιώματος επιμέλειας επί του τέκνου που αναγνωρίστηκε υπέρ φυσικού ή νομικού προσώπου εκ του νόμου, βάσει συμφωνίας των μερών ή διά δικαστικής απόφασης υπό το δίκαιο του κράτους όπου το παιδί είχε τη συνήθη διαμονή του προ της μετακίνησης ή κατακράτησής του. Έννοια επιμέλειας ανηλίκου τέκνου και μέσα παραβίασης του σχετικού δικαιώματος που μπορεί να προέλθει και από τον έτερο γονέα. Η απόφαση επί αίτησης επιστροφής τέκνου τέμνει οριστικά την διαφορά και δεν προσιδιάζει στις γνήσιες αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων με αποτέλεσμα να υπόκειται κανονικά στο ένδικο μέσο της έφεσης. Για την ευδοκίμηση της δεν αρκεί πιθανολόγηση. Μέσα άμυνας του καθού η αίτηση γονέα ώστε να απορριφθεί η αίτηση όπως ο ισχυρισμός πως επί επιστροφής του τέκνου συντρέχει σοβαρός κίνδυνος να εκτεθεί σε φυσική ή ψυχική δοκιμασία ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο να περιέλθει σε αφόρητη κατάσταση. Βάσιμο του άνω ισχυρισμού. Έτεροι λόγοι άρνησης της επιστροφής του τέκνου. Διεθνής δικαιοδοσία δικαστηρίων κρατών μελών για υποθέσεις διασυνοριακής απαγωγής τέκνων κατά τον Κανονισμό 2019/1111. Τα δικαστήρια του τόπου της συνήθους διαμονής του τέκνου πριν την παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση διατηρούν την διεθνή δικαιοδοσία τους μέχρι είτε το παιδί να αποκτήσει συνήθη διαμονή σε άλλο κράτος μέλος με τη συναίνεση όλων όσων έχουν δικαίωμα επιμέλειας, είτε να περάσει ένα τουλάχιστον έτος και να συντρέχει έστω μία από τις ειδικά προβλεπόμενες περιπτώσεις που ορίζει ο άνω κανονισμός. Κατοχύρωση διά του κοινοτικού δικαίου της ικανότητας διάκρισης εκάστου τέκνου, το δικαίωματος ελεύθερης έκφρασης της γνώμης του σχετικά με οποιοδήποτε θέμα που το αφορά όπως ο τόπος διαμονής, λαμβάνοντας υπόψη τις απόψεις του παιδιού ανάλογα με την ηλικία του και με το βαθμό ωριμότητάς του. Δέχεται αίτηση.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΕΔΡΑ ΣΙΚΥΩΝΟΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
20 /2026
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
[Περιφερειακή Έδρα Σικυώνος]

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Ειρήνη Βουγιουκαλάκη, Πρωτόδικη Γ.Ε., την οποία όρισε ο Διευθύνων το Πρωτοδικείο Κορίνθου, και από τη Γραμματέα Γεωργία Μαστέλλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 06.02.2026, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: του και της, κατοίκου Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής, στην πόλη (.....) της Βόρειας Καρολίνας (North Carolina),,, NC, με Α.Φ.Μ., ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο μετά των πληρεξουσίων δικηγόρων του, της Χρυσούλας Κοτίνη (Α.Μ.Δ.Σ. Κορίνθου 401, βλ. το από 15.10.2025 υπ' αριθμ. Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών & Ενσήμων) και Παναγιώτη Παντελούκα (Α.Μ.Δ.Σ.Α. 25578, βλ. το από 04.12.2025 υπ' αριθμ. Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών & Ενσήμων), οι οποίοι κατέθεσαν έγγραφο σημείωμα εντός της ταχθείσας από το Δικαστήριο προθεσμίας.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: του και της, κατοίκου Κορινθίας, επί της οδού, με Α.Φ.Μ., η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο μετά της πληρεξουσίας δικηγόρου της Σοφίας Παπαδοπούλου (Α.Μ.Δ.Σ. Κορίνθου 363, βλ. το από 06.02.2026 υπ' αριθμ. Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών & Ενσήμων), η οποία κατέθεσε έγγραφο σημείωμα εντός της ταχθείσας από το Δικαστήριο προθεσμίας.

Ο αιτών ζητεί να γίνει δεκτή η από 15.10.2025 αίτησή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου

στις 16.10.2025 με αριθμό κατάθεσης/2025, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 05ης. 12.2025, ότε η υπόθεση αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και επιδόθηκε στην καθ' ης στις 07.11.2025, δυνάμει της υπ' αριθμ./07.11.2025 έκθεσης επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Ναυπλίου με έδρα το Πρωτοδικείο Κορίνθου,

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι διάδικοι παραστάθηκαν ως αναφέρεται παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και στα σημειώματά τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η διασυννοριακή απαγωγή τέκνων ρυθμίζεται από: 1) τη Σύμβαση της Χάγης για τα Αστικά Θέματα της Διεθνούς Απαγωγής Παιδιών της 25ης. 10.1980, που τέθηκε σε ισχύ το έτος 1983 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με τον νόμο 2102/1992, έχουσα υπερνομοθετική ισχύ (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος), στόχος της οποίας είναι η προστασία των παιδιών από τις επιβλαβείς συνέπειες της απαγωγής και της κατακράτησης πέραν των συνόρων, με την πρόβλεψη διαδικασίας που επιτρέπει την άμεση επιστροφή τους μέσω συστήματος συνεργασίας μεταξύ των Κεντρικών Αρχών και έχει κυρωθεί από 92 κράτη μεταξύ των οποίων όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής θα αναφέρεται ως η Σύμβαση της Χάγης του 1980 ή απλά η Σύμβαση), καθώς και από τις Η.Π.Α., 2) τη Σύμβαση της Χάγης της 19ης Οκτωβρίου 1996, που θεσπίζει κανόνες για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση, την εκτέλεση και τη συνεργασία σε θέματα γονικής μέριμνας και μέτρων για την προστασία των παιδιών, κατά την οποία η δικαιοδοσία ανήκει κατά κανόνα στο συμβαλλόμενο κράτος συνήθους διαμονής του παιδιού, ενώ θεσπίζεται και μηχανισμός συνεργασίας μεταξύ κεντρικών αρχών, και 3) τον Κανονισμό (ΕΕ) 2019/1111 της 25ης Ιουνίου 2019 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας, και για τη διεθνή απαγωγή παιδιών, τεθέντος σε εφαρμογή από 01η.01.2022, ο οποίος αναδιατύπωσε και κατ' άρθρο 94 αυτού αντικατέστησε τον παλαιότερο Κανονισμό (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου (γνωστός και ως Κανονισμός «Βρυξέλλες ΙΙΑ»), ο οποίος είχε καταργήσει » τον παλαιότερο Κανονισμό 1347/2000 (στο εξής, όταν αναφέρεται απλά ο Κανονισμός, εννοείται ο 2019/1111). Ο Κανονισμός 2019/1111 (όπως και ο προηγούμενος) δεν καταργεί την εφαρμογή της Σύμβασης της Χάγης του 1980 εντός της Ε.Ε.. Ορίζεται, δε, στο άρθρο 96 του Κανονισμού ότι αν παιδί έχει μετακινηθεί ή κατακρατείται παράνομα σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος μέλος στο οποίο το παιδί είχε τη συνήθη διαμονή του αμέσως πριν από την παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση, οι διατάξεις της Σύμβασης της Χάγης του 1980 εξακολουθούν να εφαρμόζονται όπως συμπληρώνονται από τις διατάξεις των κεφαλαίων III και VI του παρόντος κανονισμού, ενώ όταν απόφαση που διατάσσει την επιστροφή παιδιού δυνάμει της Σύμβασης της Χάγης του 1980, η οποία εκδόθηκε σε ένα κράτος μέλος, πρέπει να αναγνωριστεί και να εκτελεσθεί σε άλλο κράτος μέλος έπειτα από περαιτέρω παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση του παιδιού, εφαρμόζεται το κεφάλαιο IV. Όσον αφορά τις ειδικότερες ρυθμίσεις, πρέπει ευθύς εξ αρχής να σημειωθεί ότι η ως άνω Σύμβαση της Χάγης του 1980 εφαρμόζεται κατά το άρθρο 4 αυτής για κάθε παιδί, νεότερο των δέκα έξι ετών, το οποίο είχε τη συνήθη διαμονή του σε συμβαλλόμενο κράτος αμέσως πριν από την προσβολή των δικαιωμάτων επιμέλειας ή επικοινωνίας, και έχει σκοπό, σύμφωνα με το άρθρο 1, την εξασφάλιση του συμφέροντος του παιδιού, προληπτικά με την αποθάρρυνση των γονέων που σχεδιάζουν απαγωγές και κατασταλτικά με την άμεση επαναφορά του παιδιού, που μετακινήθηκε ή κατακρατείται παράνομα σε ένα από τα συμβαλλόμενα κράτη, στην προηγούμενη κατάσταση. Προβλέπει, όμως, και εξαιρέσεις στην επαναφορά, όταν το συμφέρον του παιδιού επιβάλλει άλλη αντιμετώπιση, διασφαλίζοντας ότι τα δικαιώματα επιμέλειας και επικοινωνίας, που υφίστανται κατά το δίκαιο ενός από τα συμβαλλόμενα κράτη, θα είναι σεβαστά και στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη. Ειδικότερα, στη διάταξη του άρθρου 3 της Σύμβασης ορίζονται τα ακόλουθα: «η μετακίνηση ή η κατακράτηση παιδιού θεωρούνται παράνομες, εφόσον: α) έγιναν κατά παραβίαση δικαιώματος επιμέλειας, αναγνωρισμένου σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή άλλη οργάνωση, είτε αποκλειστικά είτε από κοινού με άλλους, από το δίκαιο του Κράτους, στο οποίο το παιδί είχε τη συνήθη διαμονή του αμέσως πριν από την μετακίνηση ή την κατακράτησή του και β) το δικαίωμα αυτό ασκείται πραγματικά, αποκλειστικά ή από κοινού με άλλους, κατά τον χρόνο της μετακίνησης ή της κατακράτησης, ή θα είχε ασκηθεί κατ' αυτόν τον τρόπο, εάν δεν είχαν επισυμβεί τα γεγονότα αυτά. Το δικαίωμα επιμέλειας του παιδιού που αναφέρεται στην περίπτωση α) μπορεί να απορρέει ιδίως είτε απευθείας από τον νόμο, είτε από δικαστική ή διοικητική απόφαση, είτε από συμφωνία που ισχύει σύμφωνα με το δίκαιο αυτού του Κράτους». Εξάλλου, η Σύμβαση, στο άρθρο 5 εδάφιο α) αυτής, καθορίζει την έννοια που η ίδια, για την εφαρμογή των διατάξεών της, προσδίδει στον όρο «δικαίωμα επιμέλειας» και ειδικότερα ορίζει ότι «Κατά την έννοια της παρούσας Σύμβασης: α) το δικαίωμα επιμέλειας περιλαμβάνει το δικαίωμα που αφορά στη μέριμνα για το πρόσωπο του παιδιού και ιδίως το δικαίωμα καθορισμού του τόπου διαμονής του». Είναι πρόδηλο ότι μόνο το πρόσωπο που έχει την επιμέλεια του ανηλίκου μπορεί να προσδιορίζει και τον τόπο της συνήθους διαμονής του τέκνου. Αν την επιμέλεια έχουν, κατά τα ανωτέρω, οι δύο γονείς από κοινού, θα πρέπει να επιλέγουν τον τόπο (χώρα, πόλη, περιοχή, σπίτι) της συνήθους διαμονής του. Το δικαίωμα επιμέλειας του γονέα κατά τη Διεθνή Σύμβαση, επιδέχεται προσβολής, όχι μόνο από κάποιον τρίτο, αλλά, στην περίπτωση που το ασκούν και οι δύο γονείς, με βάση το δίκαιο του τόπου της συνήθους διαμονής του παιδιού, και από τον ένα γονέα σε βάρος του άλλου, όπως συνιστώ η μονομερής ενέργεια του ενός γονέα, που θα πάρει μόνος του το παιδί και θα το μετακινήσει σε άλλη χώρα. Κατά, δε, το άρθρο 2 παρ. 2 περ. 11 του Κανονισμού 1111/2019, για τους σκοπούς αυτού η μετακίνηση ή κατακράτηση παιδιού είναι παράνομη όταν: «α) η εν λόγω μετακίνηση ή κατακράτηση γίνεται κατά παραβίαση δικαιώματος επιμέλειας το οποίο προκύπτει από

δικαστική απόφαση, από το νόμο ή από συμφωνία που ισχύει σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο το παιδί είχε τη συνήθη διαμονή του αμέσως πριν από τη μετακίνηση ή την κατακράτησή του, και β) το δικαίωμα αυτό ασκείται πραγματικά, αποκλειστικά ή από κοινού με άλλους, κατά τον χρόνο της μετακίνησης ή κατακράτησης ή θα είχε ασκηθεί κατ' αυτόν τον τρόπο εάν δεν είχαν επισυμβεί τα γεγονότα αυτά». Σημειωτέον ότι στον παλαιότερο Κανονισμό 2201/2003 προβλεπόταν στην αντίστοιχη διάταξη (άρθρ. 2 περ. 11) στην υποπ. Β' επίσης ότι «η επιμέλεια θεωρείται ότι ασκείται από κοινού όταν ο ένας από τους δικαιούχους της γονικής μέριμνας δεν μπορεί, σύμφωνα με απόφαση ή απευθείας από το νόμο, να αποφασίζει για τον τόπο διαμονής του παιδιού χωρίς τη συγκατάθεση άλλου δικαιούχου της γονικής μέριμνας». Η αλλαγή της διατύπωσης είναι όμως άνευ πρακτικής σημασίας αφού κατά την περ. 9 της παρ. 2 του ίδιου άρθρου του Κανονισμού (και ομοίως στο άρθρο 2 περ. 9 του Κανονισμού 2201/2003) το δικαίωμα επιμέλειας περιλαμβάνει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που αφορούν τη φροντίδα για το πρόσωπο του παιδιού, και ειδικότερα το δικαίωμα απόφασης καθορισμού του τόπου κατοικίας του παιδιού. Σε γενικές γραμμές, εφόσον συντρέχει, κατά τα ανωτέρω, το παράνομο της μετακίνησης ή αφαίρεσης του ανήλικου παιδιού, όταν δηλαδή με αυτές τίγεται το δικαίωμα επιμέλειας, που έχει φυσικό ή νομικό πρόσωπο, σύμφωνα με το δίκαιο του Κράτους στο οποίο βρισκόταν η συνήθης διαμονή του παιδιού αμέσως πριν από την μετακίνηση ή την κατακράτησή του, το οποίο (δικαίωμα) ασκούνταν ουσιαστικά, πριν μεσολαβήσουν τα περιστατικά, που συνιστούν την απαγωγή, τότε σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 12 εδάφιο α' της Σύμβασης, αν από τη μετακίνησή του μέχρι τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης, εφαρμογής της Σύμβασης ενώπιον της δικαστικής ή διοικητικής αρχής του συμβαλλόμενου κράτους, όπου βρίσκεται το παιδί, διέρρευσε χρονικό διάστημα μικρότερο του ενός έτους, η επιληφθείσα αρχή διατάσσει την άμεση επιστροφή του. Εάν, παρά την κατάθεση της, κατά το άρθρο 8 της Σύμβασης, αίτησης ενώπιον της δικαστικής ή διοικητικής αρχής του συμβαλλόμενου Κράτους εντός του έτους από την απαγωγή, η διοικητική αρχή επιλήφθηκε αφού είχε παρέλθει αυτό το χρονικό διάστημα, πάλι οφείλει, κατά το β' εδάφιο του άνω άρθρου, να διατάξει την επιστροφή του παιδιού. Στην τελευταία, όμως περίπτωση, προβλέπεται εξαίρεση από την υποχρέωση επιστροφής, αν αποδειχθεί, ύστερα από την προβολή σχετικής ένστασης από τον καθ' ου στρέφεται η αίτηση, ότι το παιδί έχει ήδη προσαρμοστεί στο νέο του περιβάλλον. Η εξαίρεση αυτή δεν εφαρμόζεται εάν η δικαστική ή διοικητική αρχή του συμβαλλόμενου Κράτους επιλήφθηκε της αίτησης πριν παρέλθει έτος από την παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση (βλ. για τη σύμβαση της Χάγης τις εκδοθείσες κατά την ισχύ του Κανονισμού 2201/2023 ΑΠ 136/2022, ΑΠ 434/2020, ΑΠ 1030/2017). Εξαιρέσεις στην υποχρέωση επιστροφής του παιδιού εισάγει και η διάταξη του άρθρου 13 της Σύμβασης, οι οποίες έχουν εφαρμογή σε κάθε περίπτωση παράνομης μετακίνησης του παιδιού, δηλαδή είτε η εξέταση της αίτησης που κατατέθηκε μέσα στην προαναφερόμενη προθεσμία γίνεται εντός έτους από την παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση, είτε μετά την πάροδο αυτού του χρονικού διαστήματος. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η δικαστική ή διοικητική αρχή του συμβαλλόμενου Κράτους, προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, δεν υποχρεώνεται να διατάξει την επιστροφή του παιδιού, παρά την παράνομη μετακίνηση ή κατακράτησή του, εφόσον το φυσικό πρόσωπο, που αντιτίθεται στην επιστροφή του, αποδεικνύει, προβάλλοντας σχετική καταλυτική ένσταση: α) ότι το φυσικό πρόσωπο, που είχε τη μέριμνα του προσώπου του παιδιού δεν ασκούσε ουσιαστικά το δικαίωμα επιμέλειας κατά τον χρόνο της μετακίνησης ή είχε συναινέσει στη μετακίνηση ή την είχε εγκρίνει εκ των υστέρων ή β) ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος η επιστροφή του παιδιού να το εκθέσει σε φυσική ή ψυχική δοκιμασία ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο να το περιαγάγει σε μια αφόρητη κατάσταση (ΑΠ 136/2022, ΑΠ 434/2020). Η δικαστική ή διοικητική αρχή μπορεί επίσης, ομοίως, κατόπιν προβολής σχετικής ένστασης, να αρνηθεί την επιστροφή του παιδιού, εάν διαπιστώσει ότι το παιδί αντιτίθεται στην επιστροφή του και έχει ήδη την ηλικία και την ωριμότητα, που υπαγορεύουν να ληφθεί υπόψη η γνώμη του. Κατά την εκτίμηση των περιστάσεων, που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές οφείλουν να λάβουν υπόψη τις πληροφορίες για την κοινωνική κατάσταση του παιδιού, που παρέχονται από την Κεντρική Αρχή ή άλλη δημόσια υπηρεσία του κράτους της συνήθους διαμονής του (ΑΠ 136/2022, ΑΠ1857/2011). Οι εξαιρέσεις επιχειρούν να αποτρέψουν το ενδεχόμενο να προκόψουν στη συγκεκριμένη περίπτωση, από αυτό καθεαυτό το γεγονός της επιστροφής πλέον του παιδιού, και όχι από έκτακτες ή άλλες εξαιρετικές συμπτώσεις, καταστάσεις μη συμβατές προς το συμφέρον του. Το παιδί πρέπει να αντιμετωπίζεται ως άτομο με τις δικές του ανάγκες και δικαιώματα, ώστε να διασφαλίζεται η πλήρης και ομαλή ψυχοσωματική του ανάπτυξη και να μην υπάρχει κίνδυνος αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της άμεσης επιστροφής του, να έχει την τάση, κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, μετά σφοδρής πιθανότητας και κατά την κρίση λογικού και επιμελούς ανθρώπου, να εκθέσει το παιδί σε φυσική ή ψυχική δοκιμασία ή να το περιαγάγει σε μία αφόρητη κατάσταση, να επιφέρει, δηλαδή, τα αποδοκιμαζόμενα από τη Σύμβαση αποτελέσματα (ΑΠ 136/2022, ΑΠ 54/2021, ΑΠ 1030/2017, ΑΠ 916/2010). Πρέπει επομένως ο κίνδυνος να είναι ιδιαίτερα σοβαρός και όχι απλός, κρινόμενος με βάση συγκεκριμένες εξωτερικές καταστάσεις που θα αντιμετωπίσει το παιδί μετά από επιστροφή του στον τόπο της συνήθους διαμονής του (ΑΠ 136/2022 ό.π, ΑΠ 2098/2022, ΑΠ 598/2015 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), ενώ ως αφόρητη κατάσταση νοούνται ιδίως οι καταστάσεις εκείνες που συνδέονται με πράξεις βίας σε βάρος του παιδιού ή κακοποίησης του σωματικής ή ψυχικής και όχι απλώς λιγότερο καλές συνθήκες διαβίωσης αυτού (ΑΠ 2098/2022, ΑΠ 598/2015, ό.π.). Επίσης, κατά το άρθρο 16 του ως άνω Ν. 2102/1992, αφότου γνωστοποιηθεί η παράνομη μετακίνηση ενός παιδιού ή η κατακράτησή του κατά το άρθρο 3 αυτού, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές του Συμβαλλόμενου Κράτους, όπου το παιδί μετακινήθηκε ή κατακρατήθηκε, δεν μπορούν να κρίνουν επί του κυρίου θέματος του δικαιώματος της επιμέλειας, μέχρι να διαπιστωθεί ότι δεν συντρέχει περίπτωση επιστροφής του παιδιού κατά την παρούσα Σύμβαση (ΑΠ 745/2011 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 11 παρ. 2 του Κανονισμού 2201/2003 της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ήδη βάσει του άρθρου 26 του Κανονισμού (ΕΕ) 2019/1111 του Συμβουλίου της 25ης Ιουνίου 2019, ο οποίος αντικατέστησε τον προαναφερθέντα Κανονισμό και εφαρμόζεται σε δικόγραφα που κατατίθενται από 1η Αυγούστου 2022, κατά την εφαρμογή των άρθρων 12 και 13 της σύμβασης της Χάγης του 1980, εξασφαλίζεται ότι παρέχεται στο παιδί η δυνατότητα ακρόασης κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, εκτός αν αυτό

αντενδείκνυται λόγω της ηλικίας του ή του βαθμού ωριμότητάς του. Επίσης, κατά το άρθρο 12 της Διεθνούς Σύμβασης της 26ης.01.1990 για τα δικαιώματα του παιδιού, που κυρώθηκε με το ν. 2101/1990 ορίζεται ότι «1. Τα συμβαλλόμενα κράτη εγγυώνται στο παιδί που έχει ικανότητα διάκρισης, το δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης της γνώμης του σχετικά με οποιοδήποτε θέμα που το αφορά, λαμβάνοντας υπόψη τις απόψεις του παιδιού ανάλογα με την ηλικία του και με το βαθμό ωριμότητάς του. 2. Για τον σκοπό αυτόν θα πρέπει ιδίως να δίνεται στο παιδί η δυνατότητα να ακούγεται σε οποιαδήποτε διοικητική ή δικαστική διαδικασία που το αφορά, είτε άμεσα είτε μέσω ενός εκπροσώπου ή ενός αρμόδιου οργανισμού, κατά τρόπο συμβατό με τους διαδικαστικούς κανόνες της εθνικής νομοθεσίας». Και στο άρθρο 16 αυτής: «1. Κανένα παιδί δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αυθαίρετης ή παράνομης επέμβασης στην ιδιωτική του ζωή, στην οικογένειά του, στην κατοικία του ή στην αλληλογραφία του, ούτε παράνομων προσβολών της τιμής και της υπόληψής του. 2. Το παιδί δικαιούται να προστατεύεται από το νόμο έναντι τέτοιων επεμβάσεων ή προσβολών». Εξάλλου, στο άρθρο 3 Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την άσκηση των δικαιωμάτων παιδιού, η οποία κυρώθηκε με τον ν. 2502/1997, ορίζεται ότι ένα παιδί που θεωρείται από το εσωτερικό δίκαιο ότι έχει επαρκή κρίση, στις διαδικασίες που το αφορούν ενώπιον μιας δικαστικής αρχής, παρέχονται τα ακόλουθα δικαιώματα, την απόλαυση των οποίων μπορεί να ζητήσει και το ίδιο: α... β. να ερωτάται και να εκφράζει τη γνώμη του...» ενώ κατά το άρθρο 6 της ίδιας σύμβασης << Στις διαδικασίες που αφορούν ένα παιδί, η δικαστική αρχή, πριν να λάβει οποιαδήποτε απόφαση, οφείλει: α. να εξετάσει αν διαθέτει επαρκείς πληροφορίες για να λάβει μία απόφαση προς το ύψιστο συμφέρον του και, ενδεχομένως, να λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες, ειδικότερα από την πλευρά των κατόχων γονικών ευθυνών, β. όταν το παιδί θεωρείται από το εσωτερικό δίκαιο ότι έχει μία επαρκή κρίση -να εξασφαλίσει ότι το παιδί έχει λάβει οποιαδήποτε χρήσιμη πληροφορία- να ρωτήσει στις κατάλληλες περιπτώσεις το παιδί προσωπικά, εν ανάγκη κατ' ιδίαν, η ίδια ή μέσω άλλων προσώπων ή οργάνων, με μία μορφή κατάλληλη προς την κρίση του, εκτός αν αυτή είναι εμφανώς αντίθετη προς τα ύψιστα συμφέροντα του παιδιού, - να επιτρέψει στο παιδί να εκφράσει τη γνώμη του, γ. να λάβει νόμιμα υπόψη τη γνώμη που εκφράστηκε». Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι ως κυρίαρχη αρχή για την προστασία των δικαιωμάτων του παιδιού καθιερώνεται «το ύψιστο συμφέρον αυτού», για την εξυπηρέτηση του οποίου τα εκάστοτε αρμόδια όργανα, και εν προκειμένω η δικαστική αρχή, είναι αναγκαίο να λαμβάνει υπόψη τη γνώμη του, υπό την προϋπόθεση ότι έχει διαπιστώσει νόμιμα προηγουμένως ότι αυτό έχει την προς τούτο επαρκή κρίση, κατά το εσωτερικό δίκαιο της χώρας που εφαρμόζεται. Συνεπώς και στην περίπτωση της εξέτασης αίτησης επιστροφής παιδιού κατά την προαναφερόμενη Διεθνή Σύμβαση της Χάγης, το δικαστήριο πρέπει να ζητεί και να συνεκτιμά τη γνώμη του τέκνου σχετικά με την αιτούμενη επιστροφή του στον τόπο συνήθους, πριν από την παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση, διαμονής του. Αυτή η υποχρέωση του δικαστηρίου υπάρχει μόνο εφόσον κρίνει ότι το παιδί έχει την απαιτούμενη ωριμότητα, ότι δηλαδή έχει την ικανότητα να αντιληφθεί το συμφέρον του, σχετικά με το ζήτημα του τόπου διαμονής του, ήτοι εάν το συμφέρον του επιβάλλει να επιστρέψει στον τόπο της συνήθους διαμονής του ή να παραμείνει στον τόπο στον οποίο μετακινήθηκε. Η σχετική κρίση του δικαστηρίου σχηματίζεται από την ελεύθερη εκτίμηση των αποδείξεων, με βάση την ηλικία του ανηλίκου, η οποία, όμως, μόνη δεν αποδεικνύει και την ωριμότητα ή ανωριμότητα του (ΑΠ 1316/2009 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), αλλά και τις λοιπές περιστάσεις, την πνευματική και ψυχική του κατάσταση. Τέλος, στις υποθέσεις που αφορούν ασφαλιστικά μέτρα αρκεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 690 παρ. 1 ΚΠολΔ, η πιθανολόγηση των ισχυρισμών των διαδίκων, δηλαδή μικρότερος βαθμός δικανικής πεποίθησης ως προς τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και το ίδιο ισχύει και στις υποθέσεις οριστικής δικαστικής προστασίας που για λόγους ταχύτητας, μολονότι δεν αφορούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, δικάζονται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αφού με διαφορετική άποψη φαλκιδεύεται ο σκοπός της παραπομπής τους στη διαδικασία αυτή (ΑΠ 136/2022 ό.π., ΑΠ 287/2016, ΑΠ 1857/2011 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), Ειδικά, όμως, στις υποθέσεις απαγωγής παιδιού απαιτείται πλήρης δικανική πεποίθηση για την παραδοχή ή την απόρριψη της αίτησης επιστροφής του, όπως αυτό σαφώς συνάγεται από περισσότερες της μιας διατάξεις της από 25.10.1980 Σύμβασης της Χάγης και συγκεκριμένα: α) από το άρθρο 12 αυτής που επιτρέπει στο δικαστήριο να μην διατάξει την επιστροφή του απαχθέντος παιδιού αν αποδειχθεί (και όχι απλώς πιθανολογηθεί) ότι το παιδί έχει ήδη προσαρμοστεί στο νέο του περιβάλλον, β) από το άρθρο 13 αυτής, κατά το οποίο η δικαστική ή διοικητική αρχή του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν δεσμεύεται να διατάξει την επιστροφή του απαχθέντος παιδιού, εφόσον το φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή οργάνωση που αντιτίθεται στην επιστροφή του αποδεικνύει (και άρα όχι απλώς πιθανολογεί) κάποια από μνημονευόμενα στο ίδιο άρθρο γεγονότα και γ) από το άρθρο 14 της ίδιας Σύμβασης, στο οποίο γίνεται λόγος για διαπίστωση (και όχι απλώς για πιθανολόγηση) παράνομης μετακίνησης ή κατακράτησης παιδιού (ΑΠ 136/2022 ό.π., ΑΠ 48/2021, ΑΠ 434/2020 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτησή του ο αιτών εκθέτει ότι είναι πατέρας τριών ανήλικων τέκνων κάτω των 16 ετών, ήτοι του, της και της, τα οποία άπαντα γεννήθηκαν στο Αττικής διαρκούντος του από 24.07.2009 γάμου του με την καθ' ης η αίτηση. Ότι από τα τέλη του έτους 2019 η οικογένεια είχε μετακομίσει και έμενε μόνιμα στις Η.Π.Α, και ότι έκτοτε συνεπώς το κράτος συνήθους διαμονής των ανηλίκων ήταν οι Η.Π.Α. Ότι το καλοκαίρι του 2025 οι διάδικοι, οι οποίοι ασκούσαν εν τοις πράγμασι από κοινού το δικαίωμα επιμέλειας των ανήλικων τέκνων τους, είχαν συμφωνήσει η καθ' ης η αίτηση να ταξιδέψει μαζί τους στην Ελλάδα για διακοπές, απ' όπου και είχε προγραμματιστεί η επιστροφή τους στην Αμερική για τις 19.08.2025. Ότι παρόλα αυτά, λίγες εβδομάδες μετά την άφιξή τους στην Ελλάδα, η καθ' ης η αίτηση εξέφρασε την επιθυμία της στον αιτούντα για την οριστική λύση της έγγαμης συμβίωσής τους και άρχισε να του συζητάει τους όρους της λύσης του γάμου τους. Ότι χωρίς ο ίδιος να έχει συναινέσει σε αυτό, η καθ' ης αποφάσισε ότι η ίδια θα παρέμενε παρανόμως με τα ανήλικα τέκνα τους μόνιμα στην Ελλάδα και συναφώς προέβη σε ακύρωση των αεροπορικών εισιτηρίων επιστροφής τους στη των Η.Π.Α., όπου διέμεναν μόνιμα με τον αιτούντα τα τελευταία χρόνια. Ότι ακολούθως ο αιτών υπέβαλε προς την αρμόδια αρχή των Η.Π.Α. (Κεντρική Αρχή - Υπουργείο Εσωτερικών) αίτημα για την επιστροφή των παιδιών στις Η.Π.Α. βάσει των διατάξεων της από 25.10.1980 Σύμβασης της Χάγης, η οποία διαβίβασε περαιτέρω το αίτημά του

προς την αντίστοιχη Ελληνική Αρχή (Κεντρική Αρχή - Υπουργείο Δικαιοσύνης). Βάσει του ανωτέρω ιστορικού ο αιτών ζητεί να διαταχθεί η άμεση επιστροφή των ανήλικων τέκνων των διαδίκων στον τόπο της συνήθους διαμονής τους, ήτοι στις Η.Π.Α., στην πόλη ... (....) της Βόρειας Καρολίνας (....., NC), με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινός εκτελεστή, υπό την απαγγελία χρηματικής ποινής ύψους 3.000 ευρώ και προσωποκράτησης ενός έτους για κάθε παράβαση του διατακτικού της παρούσας απόφασης. Τέλος ζητεί να καταδικαστεί η καθ' ης στην πληρωμή της δικαστικής του δαπάνης. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αίτηση παραδεκτά εισάγεται για συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, και έχει διεθνή δικαιοδοσία για την επίλυση της διαφοράς κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η οποία, ως διαδικασία επείγοντος χαρακτήρα, ανταποκρίνεται προς τις σχετικές επιταγές της Διεθνούς Σύμβασης (βλ. άρθρο 2 της Σύμβασης της Χάγης της 25ης. 10.1980 και άρθρα 683, 686 επ. ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη, σύμφωνα με την προηγηθείσα μείζονα σκέψη, στηριζόμενη ιδίως στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 4, 5, 7 στ', 8, 12, 29 της Σύμβασης της Χάγης, 28 παρ. 1 του Συντάγματος. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την από 03.12.2025 υπ' αριθμ.πρωτ. ΔΣΚΟΡ_ΕΒ_....._2025 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρος του από την από 03.12.2025 υπ' αριθμ.πρωτ. ΔΣΚΟΡ_ΕΒ_....._2025 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος του και από την από 03.12.2025 υπ' αριθμ.πρωτ. ΔΣΚΟΡ_ΕΒ_....._2025 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος του , οι οποίες λήφθηκαν άπασης με πρωτοβουλία του αιτούντος ενώπιον της δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.Κορ.), από την από 03.09.2025 υπ' αριθμ.πρωτ. ΔΣΚΟΡ_ΕΒ_....._2025 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος του και από την από 04.09.2025 υπ' αριθμ.πρωτ. ΔΣΚΟΡ_ΕΒ_....._2025- ΔΣΚΟΡ_ΕΒ_....._2025 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος του , αμφότερες ληφθείσες στο πλαίσιο της με αριθμό κατάθεσης/25.05.2025 (έτερης) αίτησης του με πρωτοβουλία της καθ' ης η αίτηση ενώπιον της δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.Κορ. ...) χωρίς κλήτευση του αιτούντος, από την ανωμοτί επ' ακροατηρίω εξέταση των διαδίκων και από την ένορκη εξέταση της μάρτυρος του αιτούντος, του , οι καταθέσεις των οποίων περιλαμβάνονται στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από την προσωπική επικοινωνία του Δικαστηρίου, που έλαβε χώρα αυθημερόν με άπαντα τα ανήλικα τέκνα των διαδίκων [κατ' άρθρον 26 του Κανονισμού (ΕΕ) 2019/1111 του Συμβουλίου της 25ης Ιουνίου 2019], από το σύνολο των εγγράφων που λαμβάνονται υπόψιν είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων και τις ομολογίες των διαδίκων (άρθρα 336 παρ. 3, 339, 340, 352 παρ. 2 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν, κατ' άρθρον 335 ΚΠολΔ, τα ακόλουθα ουσιαστικά πραγματικά περιστατικά: Οι διάδικοι, οι οποίοι αμφότεροι έχουν την ελληνική ιθαγένεια, παντρεύτηκαν με νόμιμο θρησκευτικό γάμο, που έλαβε χώρα στις 24.07.2009 στην Κορινθίας, στον Ιερό Ναό της Διαρκούντος του γάμου αυτού, απέκτησαν τρία νόμιμα τέκνα, άπαντα γεννηθέντα στο Αττικής και, κατά τον χρόνο συζήτησης της παρούσας αίτησης, νεότερα των δεκαέξι ετών, ήτοι τον , γεννηθέντα στις 22.02.2012, την , γεννηθείσα στις 20.11.2014 και την , γεννηθείσα στις 07.05.2019. Στα τέλη του έτους 2019, με προτροπή της καθ' ης η αίτηση, η οικογένεια μετακόμισε στο της Πολιτείας Βιρτζίνια των Η.Π.Α., όπου και τα ανωτέρω ανήλικα τέκνα τους ξεκίνησαν να παρακολουθούν σχολείο από τον Ιανουάριο του έτους 2020. Στην συνέχεια, τον Αύγουστο του έτους 2023, κατόπιν νέας προτροπής της καθ' ης η αίτηση, η οικογένεια μετακόμισε εκ νέου από τη Βιρτζίνια στην περιοχή της της Βόρειας Καρολίνας, αρχικά στο NC (ένα μικρό προάστιο της ...) και στη συνέχεια στο κέντρο της Εκεί, τα ανήλικα τέκνα των διαδίκων φοίτησαν στο για τα σχολικά έτη 2023-2024 και 2024-2025. Ακολουθώντας, την άνοιξη του έτους 2025, ο μεγάλος υιός των διαδίκων εγγράφηκε στο «.....School», ώστε να αρχίσει την φοίτησή του από το σχολικό έτος 2025-2026, ενώ η μεγαλύτερη κόρη εγγράφηκε στο «..... School» (η δε μικρότερη κόρη παρέμεινε εγγεγραμμένη στο). Κατά την διάρκεια αυτών των ετών, οι διάδικοι, κατά κοινή ομολογία, είχαν συχνές προστριβές και διαφωνίες για ζητήματα οικονομικής φύσης, δοθέντος ιδίως ότι μεταξύ του ζευγαριού σταθερή δουλειά, αποφέρουσα τα βασικά έσοδα βιοπορισμού της οικογένειας, διατηρούσε μονάχα ο αιτών-πατέρας, ενώ η καθ' ης-μητέρα για μεγάλα χρονικά διαστήματα παρέμενε άνεργη. Τα καλοκαίρια, λόγω της εντατικής εργασίας του αιτούντος, το ζευγάρι συμφωνούσε η μητέρα να παραθερίζει τις πρώτες βδομάδες μαζί με τα ανήλικα τέκνα στην Ελλάδα και στη συνέχεια, ανάλογα με την προγραμματισμένη άδεια από την εργασία του αιτούντος, ο τελευταίος τους συναντούσε, ώστε αργότερα να επιστρέφουν μαζί στον τόπο μόνιμης κατοικίας τους στις Η.Π. Α. Όπως προκύπτει, ανάλογη συμφωνία είχε λάβει χώρα μεταξύ των διαδίκων για το καλοκαίρι του έτους 2025 και συγκεκριμένα είχε συμφωνηθεί η μητέρα με τα ανήλικα τέκνα τους να πετάξουν για Ελλάδα με την αεροπορική εταιρεία «.....» για τις 16 Ιουνίου 2025 και ότι αργότερα, ο αιτών, θα ερχόταν στο Κορινθίας, όπου θα παραθερίζε η οικογένειά του, για να τους συναντήσει και στη συνέχεια να γυρίσουν όλοι μαζί πίσω στην των Η.Π.Α. στις 19 Αυγούστου 2025, εν όψει του ότι τα αμερικανικά σχολεία ξεκινούσαν στις 25 Αυγούστου. Παρόλα αυτά, ήδη από τις πρώτες μέρες άφιξής τους στην Ελλάδα, η καθ' ης η αίτηση, η οποία, κατ' αποτέλεσμα, αποδεικνύεται πως είχε εξ αρχής έντονα στο μυαλό της το διαζύγιο μεταξύ των διαδίκων, αποφάσισε, αντί να περιμένει την δια ζώσης συνάντηση με τον σύζυγό της, να ανοίξει από απόσταση στον αιτούντα την συζήτηση για τους όρους λύσης της έγγαμης συμβίωσής τους κατόπιν λήψης νομικής καθοδήγησης από δικηγόρο. Εντυπωσιακό δε είναι το γεγονός ότι την εν λόγω συζήτηση επέλεξε σε μεγάλο βαθμό να διεξαγάγει γραπτώς αντί επιλογής ενός αμεσότερου μέσου επικοινωνίας, γεγονός που κατά την κρίση του Δικαστηρίου οφείλεται στο ότι η καθ' ης αποσκοπούσε στην συλλογή «έγγραφων αποδείξεων», αναφορικά με το περιεχόμενο των διαπραγματεύσεων στις οποίες προέβη με τον σύζυγό της, αιτούντα, προκειμένου να καταλήξουν συναινετικά στους όρους του διαζυγίου τους. Πράγματι, στο πλαίσιο της παρούσας συζήτησης προσκομίστηκε πλήθος εγγράφων που αποτυπώνουν την ανταλλαγή μηνυμάτων που έλαβε χώρα μεταξύ των διαδίκων κατά το διάστημα των μηνών από Ιούνιο έως και Αύγουστο. Από τη γενικότερη συνολική αίσθηση αυτής της επικοινωνίας, προκύπτει ξεκάθαρα ότι οι σχέσεις μεταξύ του ζευγαριού ήταν οξυμένες, και συχνά ο μὲν αιτών θα κατηγορούσε την καθ' ης η αίτηση για χειριστική, εγωιστική

και αλλοπρόσκληση συμπεριφοράς, καθώς και για οικονομική ανευθυνότητα σε σχέση με την διαχείριση του νοικοκυριού τους, ενώ από την πλευρά της η καθ' ης απέδιδε αόριστες κατηγορίες στον αιτούντα περί κακοποιητικής συμπεριφοράς. Λόγω αυτού του κακού κλίματος επικοινωνίας παρατηρείται πως η συνεννόηση μεταξύ των διαδίκων παρουσίαζε διακυμάνσεις και ειδικότερα ότι ενώ τη μια μέρα ο αϊτών, εκφράζοντας πρόδηλη αγανάκτηση, ουσιαστικά «παραίτετο» έναντι των διεκδικήσεων της καθ' ης και αποδεχόταν τους όρους που μονομερώς του έθετε, εκφράζοντας έντονα την ανάγκη του να «ξεμπερδεύει» μαζί της, την επόμενη μέρα εκδήλωνε τις αντιρρήσεις του και οι διαπραγματεύσεις ξεκινούσαν πάλι από το μηδέν.

Σημειωτέον, αντικείμενο συζήτησης ήταν, μεταξύ άλλων, η ρύθμιση του δικαιώματος άσκησης της επιμέλειας των ανήλικων τέκνων τους και του δικαιώματος επικοινωνίας του αιτούντος και, στο σημείο αυτό, δέον επισημανθεί πως από το περιεχόμενο των προσκομιζόμενων διαλόγων μεταξύ των διαδίκων, προκύπτει ξεκάθαρα αφενός πως ο αϊτών δεν είχε πρακτικά καμία διαπραγματευτική ισχύ, γιατί στην πραγματικότητα η καθ' ης, με φορτικό τρόπο υπαγόρευε τους όρους της και στη συνέχεια ζητούσε απλώς την επικύρωσή τους, αφετέρου ότι ο αϊτών επανέφερε ξανά και ξανά σαν ζήτημα ότι τα τέκνα τους θα έπρεπε να παραμείνουν στις Η.Π.Α. Συνεπώς στην πραγματικότητα ουδέποτε επιτεύχθηκε τελική συμφωνία σε σχέση με την άσκηση του δικαιώματος επιμέλειας των ανήλικων τέκνων τους και τον επανακαθορισμό του τόπου συνήθους διαμονής τους. Ενδεικτικά, στο από 07.08.2025 email της καθ' ης προς τον αιτούντα, αυτή του γράφει: «Θα γυρίσουμε στις 19 Αυγούστου στην Αμερική εγώ και τα παιδιά και θα ξαναφύγουμε όταν είναι να ξεκινήσουν τα σχολεία εδώ στην Ελλάδα [...], στο οποίο ο αϊτών με το από 08.08.2025 email του, το οποίο η τελευταία προσκόμισε σε αντίγραφο, απαντάει: «Έχω μπερδευτεί στο τι θέλεις [...] Βάση του email σου και ό,τι είπες στο τηλέφωνο, καταλαβαίνω ότι θέλεις να έρθεις εδώ να γεμίσεις βαλίτσες και να ξαναφύγεις. Μια χαρά. Λεφτά μη ζητήσεις για εισιτήρια [...]. Εννοείται πως θέλω να δω τα παιδιά, αλλά δεν θα με ξαναεκβιάσεις. Αυτή η περίοδος τέλειωσε.[...]». Αυτός ο διάλογος συνιστά απλώς ένα παράδειγμα του ότι η καθ' ης κατά βάση «ανακοίνωνε» στον αιτούντα τα σχέδιά της, γεγονός που προκαλούσε σε αυτόν μια αμυντική στάση, στο πλαίσιο της οποίας φαινομενικά συμφωνούσε με αυτά, αλλά είναι προφανές ότι οι απαντήσεις του δεν ήταν προϊόν νηφάλιας συναίνεσης ούτε ηδύναντο να ληφθούν υπόψιν ως σοβαρές. Τούτο, άλλωστε, είναι προφανές από το γεγονός ότι στις 05.08.2025 ο αϊτών προκύπτει πως έστειλε email με περιεχόμενο: «ακύρωσε τα πάντα, σχολεία, σχολικά, χορούς, τα πάντα. Ενημέρωσε τα παιδιά», αναφερόμενος στις σχολικές δραστηριότητες των ανήλικων τέκνων τους στην Αμερική, ωστόσο, από τον προπαρατιθέμενο, μεταγενέστερο διάλογο, είναι σαφές ότι οι διάδικοι δεν είχαν σε καμία περίπτωση καταλήξει σε οριστική συμφωνία αναφορικά με την επιστροφή ή όχι των παιδιών τους στις Η.Π.Α. Παρότι λοιπόν ήδη από 08.08.2025 οι διάδικοι αντάλλασσαν σχέδια μέσω μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με σκοπό την σύνταξη ιδιωτικού συμφωνητικού, βάσει των οποίων συνάγεται πως αφετηρία των συζητήσεων ήταν η αποδοχή του αιτούντος ότι τα παιδιά θα παρέμεναν με την μητέρα τους, η οποία και θα ασκούσε αποκλειστικά την επιμέλειά τους, στην Ελλάδα, το βράδυ της ίδιας ημέρας, προσκομίζετα αντίγραφο μηνύματος viber από την καθ' ης προς τον αιτούντα, με το οποίο του γράφει, μεταξύ άλλων: «Δεν δέχομαι τους όρους σου. Πάμε δικαστικά [...]», από το οποίο καθίσταται σαφές πως οποιαδήποτε προγενέστερη συμβιβαστική συμφωνία μεταξύ των διαδίκων αναιρείτο. Ομοίως, παρότι ο αϊτών στα από 15.08.2025 προσκομιζόμενα μηνύματα viber φαίνεται να ρωτάει την καθ' ης αναφορικά με το πότε σκόπευε να εγγράψει τα παιδιά στα καινούρια (ελληνικά) σχολεία και στη συνέχεια κάνει μνεία σε μια προηγούμενη συμφωνία τους (το περιεχόμενο της οποίας δεν προκύπτει επακριβώς), δυνάμει της οποίας θα έφερνε στην καθ' ης κάποια πράγματα από την Αμερική στην Ελλάδα, ήδη στις 17.08.2025 φαίνεται πως ο αϊτών είχε μετανιώσει και σε ήρεμο τόνο ζητάει από την καθ' ης να αναθεωρήσει και να συλλογιστεί πως τα δυο μεγαλύτερα παιδιά τους έχουν ήδη ταλαιπωρηθεί με πολλές μετακομίσεις και θα ήταν προς το συμφέρον τους να γυρίσουν στις Η.Π.Α. Τα σχετικά μηνύματα είναι κι αυτά που, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, επικοινωνούσαν την πραγματική πρόθεση του αιτούντος αναφορικά με την επιστροφή των τέκνων τους στην Αμερική, μια σκέψη που δεν εκφράστηκε το πρώτον τότε, αλλά συχνά επανερχόταν σε συζήτηση καθ' όλο το διάστημα των «διαπραγματεύσεων». Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να θεωρηθεί πως η καθ' ης αγνοούσε τα πραγματικά αισθήματα του συζύγου της αναφορικά με το εν λόγω ζήτημα, ιδίως όταν στις 22.08.2025 πια έχει ξεκάθαρα λάβει γνώση της επικοινωνίας του αιτούντος με το αμερικανικό σχολείο του μεσαίου τέκνου τους, από την οποία προκύπτει ξεκάθαρα ότι ο αϊτών απέβλεπε στην επιστροφή των παιδιών του και στη συνέχιση φοίτησής τους στα αμερικανικά σχολεία τους. Το γεγονός αυτό άλλωστε συνομολογεί στην 8η σελίδα του κατατιθέμενου σημειώματος της, όπου αναφέρει ότι: «ο αντιδίκος από την 17η.08.2025 άρχισε να μου κάνει νέες προτάσεις για τυχόν επιστροφή των δύο μεγαλύτερων παιδιών μας στην Αμερική, γεγονός το οποίο δεν αποδέχθηκα [...] έτσι διαπίστωσα ότι ο αντιδίκος είχε υπαναχωρήσει από την κοινή απόφασή μας να λύσουμε τον γάμο μας και να παραμείνουν τα τέκνα μας μαζί μου στην Ελλάδα και δη στο Κορινθίας». Ούτως ειπείν, η καθ' ης, η οποία προέβη στην ακύρωση των αεροπορικών εισιτηρίων επιστροφής της ίδιας και των παιδιών στην Αμερική, δεν μπορεί να ισχυριστεί πειστικά ότι για τις αποφάσεις της και, σε κάθε περίπτωση, για το γεγονός ότι μέχρι και σήμερα εξακολουθεί να παραμένει στην Ελλάδα με τα ανήλικα τέκνα των διαδίκων, είχε αποσπάσει την σοβαρή και συνειδητοποιημένη συναίνεση του αιτούντος, ο οποίος και, σύμφωνα με το δίκαιο της τελευταίας συνήθους διαμονής των ανήλικων, ήτοι το αμερικανικό, είχε εκ του νόμου τη συνεπιμέλεια των ανήλικων τέκνων του μετά της συζύγου του. Κατ' επέκταση, καμία έκπληξη δεν πρέπει να προκαλέσει στην καθ' ης ότι στις 25.08.2025 ο αϊτών κατέθεσε χωρίς καθυστέρηση αίτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, με αριθμό κατάθεσης/2025, με την οποία μεταξύ άλλων ζητούσε να διαταχθεί, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Χάγης του 1980, η άμεση επιστροφή πίσω στις Η.Π.Α. των ανήλικων τέκνων τους, που παρά τη θέλησή του κατακρατούνταν παράνομα από την καθ' ης στην Ελλάδα. Κατόπιν αυτής της ενέργειας, η καθ' ης άσκησε με την σειρά της την από 09.09.2025 και με αριθμό κατάθεσης/2025 αίτησή της, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, με την οποία πέτυχε παράλληλα την έκδοση προσωρινής διαταγής, δυνάμει της οποίας της ανατίθετο προσωρινά η αποκλειστική επιμέλεια των ανήλικων τέκνων και ο αϊτών υποχρεωνόταν προσωρινά σε καταβολή μηνιαίας διατροφής

προς την καθ' ης, για λογαριασμό αυτών. Στη συνέχεια, ο αιτών υπέβαλε προς την αρμόδια Αρχή των Η.Π.Α. (Κεντρική Αρχή - Υπουργείου Εξωτερικών) αίτημα βάσει της Σύμβασης της Χάγης του 1980 για επιστροφή των τέκνων του και ακολούθως άσκησε την κρινόμενη αίτηση, επιφυλασσόμενος να προβεί σε παραιτήση από την από 25.08.2025 αίτησή του, με το σκεπτικό ότι τα ελληνικά δικαστήρια δεν είχαν δικαιοδοσία να κρίνουν το σωρευόμενο σε αυτήν δικό του αίτημα περί ανάθεσης σε αυτόν της αποκλειστικής επιμέλειας των τέκνων τους, καθώς αυτή ανήκε στα δικαστήρια της συνήθους διαμονής τους, ήτοι τα δικαστήρια της Βόρειας Καρολίνας. Πράγματι, ο αιτών απευθύνθηκε και στα αμερικανικά δικαστήρια και κατόπιν της από 24.09.2025 αίτησής του, εκδόθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, αμφοτέρων εκπροσωπούμενων από νομικό παραστάτη, η από 15.01.2026 προσωρινή διαταγή κηδεμονίας που εκδόθηκε στις 16.01.2026 από την Πρόεδρο του Περιφερειακού Δικαστηρίου της Πολιτείας της Βόρειας Καρολίνας, Κομητείας Μέκλενμπεργκ, Τζένα Π. Κάλερ, προσκομιζόμενη με σφραγίδα apostille σε επίσημη ελληνική μετάφραση με αριθμό φακέλου Βάσει της εν λόγω απόφασης, στην οποία περιλαμβάνεται η σκέψη ότι η καθ' ης η αίτηση παρανόμως κατακρατούσε στην Ελλάδα τα παιδιά των διαδίκων, των οποίων η συνήθης διαμονή είναι στις Η.Π.Α., ελλείπει σχετικής συναίνεσης του καθ' ου, συνασκούντος την επιμέλειά τους, σύμφωνα με το αμερικανικό δίκαιο, ανατέθηκε προσωρινά η αποκλειστική επιμέλειά τους στον αιτούντα και ορίστηκε ο τρόπος επικοινωνίας τους με αμφοτέρους τους διαδίκους. Στο σημείο αυτό, δέον επισημανθεί ότι στην τελευταία σελίδα της αλλοδαπής απόφασης δίνεται η γενική οδηγία «κανένα από τα μέρη δεν θα καταναλώνει υπερβολική ποσότητα αλκοόλ, ενώ τα ανήλικα τέκνα βρίσκονται υπό την επιμέλεια του. Κανένα από τα μέρη δεν θα οδηγεί με τα ανήλικα τέκνα, ενώ βρίσκεται υπό την επήρεια αλκοόλ». Ως εκ τούτου, δεν προκύπτει πως το αμερικανικό δικαστήριο διέγνωνε ότι ο αιτών, στον οποίον και ανέθεσε προσωρινά την αποκλειστική επιμέλεια, κρίνοντάς τον προφανώς κατάλληλο γι' αυτό, πάσχει από πρόβλημα αλκοολισμού, όπως αβασίμως ισχυρίζεται η καθ' ης. Τούτων λεχθέντων, αποδείχθηκε πλήρως ότι παρότι κατά το αμερικανικό δίκαιο οι διάδικοι είχαν εκ του νόμου την συνεπιμέλεια των ανήλικων (κάτω των 16 ετών) τέκνων τους, και παρότι ο τόπος συνήθους διαμονής τους ήταν η Πολιτεία ... των Η.Π.Α., όπου και παρακολουθούσαν σχολείο, η καθ' ης η αίτηση, παρότι επιχείρησε να εκμαιεύσει με φορτικότητα την συναίνεση του αιτούντος στην απόφασή της να μετεγκατασταθεί μόνιμα με τα ανήλικα τέκνα τους στην Ελλάδα, τελικώς πήρε μονομερώς και αυθαίρετα τη σχετική απόφαση να μην επιστρέφουν στην Αμερική κατά τον αρχικώς συμφωνημένο, μεταξύ των διαδίκων, χρόνο. Ως εκ τούτου, η κατακράτηση των ανήλικων τέκνων στην Ελλάδα δύναται να χαρακτηριστεί παράνομη, σύμφωνα με τα αναλυτικώς αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, απορριπτομένης της προτεινόμενης ένστασης της καθ' ης, κατ' άρθρον 13 του ν. 2102/1992, ότι ο αιτών είχε συναινέσει στην παραμονή των τέκνων τους στην Ελλάδα. Στο σημείο αυτό, η καθ' ης η αίτηση ισχυρίζεται ότι «ο πατέρας δεν έχει ασχοληθεί ποτέ με τα παιδιά», διατεινόμενη επί της ουσίας ότι δεν υπήρχε ουσιαστική άσκηση του δικαιώματος επιμέλειας από τον ίδιο κατά τον χρόνο που έλαβε χώρα η φερόμενη ως παράνομη κατακράτηση. Το εν λόγω επιχείρημα όμως, που συνιστά νόμιμη ένσταση κατ' άρθρον 13 περ. α' του ν. 2102/1992, η οποία προτάθηκε παραδεκτά προφορικά και στο ακροατήριο, καταρρίπτεται ως αβάσιμο στην ουσία του τόσο από το περιεχόμενο των προσκομιζόμενων ένορκων βεβαιώσεων, όσο και από τις προσκομιζόμενες συνομιλίες των διαδίκων, από τις οποίες συνάγεται πρώτον ότι ο πατέρας συνήθιζε να έρχεται σε επικοινωνία με τα αμερικανικά σχολεία αναφορικά με τα ζητήματα φοίτησης των παιδιών του σε αυτά και δεύτερον ότι η καθ' ης κατ' αρχάς προσπαθούσε να αποσπάσει την συγκατάθεση του αιτούντος σε σχέση με τα πλάνα της, προφανώς αναγνωρίζοντάς του ότι είχε λόγο για το μέλλον των παιδιών τους. Άλλωστε, μόνο το γεγονός ότι η μητέρα, απασχολούμενη κατά βάση στην Αμερική με οικοκυρικά, είχε περισσότερο προσωπικό χρόνο με τα ανήλικα τέκνα από ότι ο πατέρας, ο οποίος αναγκαστικά απουσίαζε αρκετές ώρες λόγω της εργασίας του από την οικογενειακή κατοικία τους, δεν δύναται να καταλογιστεί σε βάρος του ως αδιαφορία. Αντίθετα, η έλλειψη ολιγωρίας και η άμεση κινητοποίηση του αιτούντος από τη στιγμή που πληροφορήθηκε την ακύρωση των εισιτηρίων επιστροφής των τέκνων του στην Αμερική με σκοπό την διεκδίκησή τους υποδηλώνει ειλικρινές ενδιαφέρον γι' αυτά. Περαιτέρω, δοθέντος ότι, σύμφωνα με τα ανωτέρω περιγραφόμενα τόσο οι δικαστικές αρχές όσο και οι διοικητικές αρχές της Ελλάδας επιλήφθηκαν της αίτησης για επιστροφή των ανήλικων τέκνων στις Η.Π.Α. πριν παρέλθει έτος από την παράνομη κατακράτησή τους συνεπάγεται ότι ο ισχυρισμός της καθ' ης, ότι στο διάστημα που μεσολάβησε, τα ανήλικα έχουν ήδη προσαρμοστεί στο νέο τους περιβάλλον, είναι νομικά αβάσιμος, κατ' άρθρον 12 του ν. 2102/1992. Περαιτέρω, η καθ' ης η αίτηση, επιχείρησε να προτείνει την ένσταση του άρθρου 13 του ν. 2102/1992 και συγκεκριμένα τον ισχυρισμό ότι αν διαταχθεί η επιστροφή των ανήλικων στην Αμερική, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος η επιστροφή τους να τα εκθέσει σε φυσική ή ψυχική δοκιμασία και γενικώς να τα περιagάγει σε μια αφόρητη κατάσταση, αφενός λόγω της νεαρής ηλικίας τους, που καθιστά αναγκαία την διαρκή παρουσία της μητέρας τους, αφετέρου για τον λόγο ότι, επί λέξει της καθ' ης: «τα παιδιά έχουν υποστεί και έχουν γίνει μάρτυρες απίθανων και άπειρων περιστατικών το τελευταίο έτος πριν τον ερχομό στην Ελλάδα και την εγκατάσταση εδώ, ενδοοικογενειακών απειλών ακόμα και βίας σε βάρος τους». Στην πραγματικότητα όμως, με τον ως άνω ισχυρισμό, η καθ' ης δεν αναφέρθηκε σε κανένα συγκεκριμένο περιστατικό ενδοοικογενειακής βίας εκ μέρους του πατέρα, αλλά ούτε και σε συγκεκριμένες καταστάσεις που αφορούν τα τέκνα και είναι ικανές να επιφέρουν τα αποδοκιμαζόμενα από τη Σύμβαση της Χάγης ως άνω αποτελέσματα. Εξάλλου, τον αόριστο αυτό ισχυρισμό, τον οποίον η καθ' ης επιχείρησε να εξειδικεύσει το πρώτον με τα όσα εξέθεσε στο κατατιθέμενο -σε χρόνο μεταγενέστερο της συζήτησης- έγγραφο σημείωμα της, επιχείρησε να αποδείξει αφενός προσκομίζοντας μια συνομιλία που φέρεται να έλαβε χώρα μεταξύ του ανήλικου υιού τους,, και κάποιου ανώνυμου φίλου του, χωρίς ωστόσο να προκύπτει η ταυτότητα του αποστολέα και παραλήπτη των μηνυμάτων αυτών και με την υπόμνηση ότι πάντως οι ιδιωτικές συνομιλίες μεταξύ τρίτων προσώπων, μη διαδίκων, συνιστούν απαγορευμένα αποδεικτικά μέσα (βλ. ενδεικτικά ΠΠρθεσ. 13661/2019 σε ΤΝΠ «sakoulas-online»), αφετέρου από τις αναφορές που η ίδια μονομερώς κάνει στις προσκομιζόμενες συνομιλίες της με τον αιτούντα, τις οποίες πάντως ο ίδιος δεν αποδέχεται, και οι οποίες αν αρκούσαν για τον σχηματισμό πλήρους δικανικής πεποίθησης του Δικαστηρίου περί της καταλληλότητας έκαστου γονέα, τότε θα έπρεπε να ληφθούν υπόψιν και σε σχέση με την αξιολόγηση του περιλαμβανόμενου σε αυτές

ισχυρισμού του αιτούντος ότι σε μη προσδιορισμένο χρόνο μεταξύ των ετών 2020-2025 η καθ' ης εν μέσω θέρους φέρεται να είχε αφήσει εντός κλειστού αυτοκινήτου την ανήλικη να κοιμάται, γεγονός για το οποίο τρίτοι διερχόμενοι φέρονται να κάλεσαν την αστυνομία, καταγγέλλοντας αμελή συμπεριφορά της μητέρας. Κατά τα λοιπά, η καθ' ης ουδέποτε κατήγγειλε το σύζυγό της στα αρμόδια αστυνομικά όργανα ούτε μετέβη σε κάποιο νοσηλευτικό ίδρυμα για τη διερεύνηση και διαπίστωση τυχόν σωματικής βλάβης (βλ. αντίστοιχα σε ΑΠ 2098/2022) και γενικώς ουδέν άλλο αποδεικτικό μέσο προσκόμισε (ούτε τα ανωτέρω λεγόμενά της επιβεβαιώθηκαν από το περιεχόμενο των προσκομιζόμενων εκ μέρους της ένορκων βεβαιώσεων), με αποτέλεσμα τελικά ο εν λόγω ισχυρισμός να είναι απορριπτέος σε κάθε περίπτωση ως ουσιαστικά αναπόδεικτος. Σημειωτέον, οι παραδοχές αυτές ουδόλως αναιρούνται από το προσκομιζόμενο εκπροθέσμως (και συγκεκριμένα σε χωριστό φάκελο στις 19.02.2026 και ώρα 12:00, σύμφωνα με τη σημείωση της Αναπλ. Προϊσταμένης της Γραμματείας του Πρωτοδικείου Κορίνθου, που έχει επισυναφθεί στη δικογραφία, ήτοι σε χρόνο πολύ μεταγενέστερο της προθεσμίας που τάχθηκε από το Δικαστήριο στους διαδίκους για την κατάθεση σημειωμάτων και σχετικών εγγράφων) απόσπασμα της υπ' αριθμ. 750/2026 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Κορίνθου (Διαδικασία Αυτοφώρου), σύμφωνα με το οποίο ο αιτών κηρύχθηκε αθώος για παράβαση της διάταξης του άρθρου 7 παρ. 2 εδ. β' του ν. 3500/2006 κατ' εξακολούθηση που φέρεται να έλαβε χώρα στις 11.02.2026 στο σε βάρος της καθ' ης και ένοχος: α) για παράβαση του άρθρου 7 παρ. 2 εδ. α' του ν. 3500/2006 και β) για παράβαση του άρθρου 38 παρ. 1 του ν. 4624/2019 κατ' εξακολούθηση, πράξεις που αμφότερες φέρονται να έλαβαν χώρα στο στις 11.02.2026 σε βάρος της καθ' ης η αίτηση. Και τούτο διότι το εν λόγω απόσπασμα: α) δεν συνοδεύεται ούτε από κατηγορητήριο ούτε και περιλαμβάνει την αιτιολογία του Δικαστηρίου που εξέδωσε την απόφαση την οποία αφορά, ώστε να καταστεί σαφές ποιες ήταν οι συγκεκριμένες περιστάσεις υπό τις οποίες φέρονται να τελέστηκαν οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες αθώωθηκε και καταδικάστηκε, αντίστοιχα, ο αιτών, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε σε κάθε περίπτωση το Δικαστήριο σε αθώωση και καταδίκη, β) η απόφαση αυτή δεν προκύπτει ότι έχει τελεσιδικήσει, γ) σε κάθε περίπτωση, οι πράξεις για τις οποίες ο αιτών καταδικάστηκε, φέρονται να τελέστηκαν σε βάρος της καθ' ης και όχι σε βάρος των ανηλίκων, αφορούν δε χρόνο πολύ μεταγενέστερο της συζήτησης της κρινόμενης υπόθεσης, κατά τον οποίον σαφώς οι σχέσεις μεταξύ των διαδίκων, εν όψει και της παρούσας δικαστικής αντιδικίας, είναι ιδιαιτέρως τεταμένες. Επιπλέον, ο ισχυρισμός της καθ' ης ότι εν γένει οι συνθήκες ζωής στην Ελλάδα είναι καλύτερες από αυτές στην Αμερική, όπου ο πατέρας απουσιάζει λόγω της εργασίας τους πολλές ώρες από το σπίτι, ότι η ζωή στην Αμερική όπου επιτρέπεται η οπλοκατοχή είναι επικίνδυνη, καθώς και ο ισχυρισμός ότι, εφόσον τα παιδιά επέστρεφαν στην Αμερική θα αποξενωνόνταν από την μητέρα τους, δεν δύνανται να θεμελιώσουν το πραγματικό του επικαλούμενου, κατ' άρθρον 13 της Σύμβασης της Χάγης 1980 κανόνα δικαίου. Και τούτο διότι, σύμφωνα με την προηγηθείσα μείζονα σκέψη, ο περιγραφόμενος στο εν λόγω άρθρο «κίνδυνος», για την ευδοκίμηση της σχετικής ένστασης, πρέπει να είναι ιδιαίτερα σοβαρός και όχι απλός, κρινόμενος με βάση συγκεκριμένες εξωτερικές καταστάσεις που θα αντιμετωπίσει το παιδί μετά από επιστροφή του στον τόπο της συνήθους διαμονής του (ΑΠ 136/2022 ό.π, ΑΠ 2098/2022, ΑΠ 598/2015 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), ενώ ως αφόρητη κατάσταση νοούνται ιδίως οι καταστάσεις εκείνες που συνδέονται με πράξεις βίας σε βάρος του παιδιού ή κακοποίησης του σωματικής ή ψυχικής και όχι απλώς λιγότερο καλές συνθήκες διαβίωσης αυτού (ΑΠ 2098/2022, ΑΠ 598/2015, ό.π.). Επιπλέον, όπως κρίθηκε προσφάτως από το ΕΔΔΑ στην υπόθεση «..... κατά Ελλάδας» (αριθμ. προσφυγής 55905/18), η ενεργοποίηση της εξαίρεσης του προαναφερόμενου άρθρου δεν μπορεί να στηρίζεται στην απλή άρνηση του γονέα-απαγωγέα να επιστρέφει το παιδί, διαφορετικά ο μηχανισμός επιστροφής θα εξαρτιόταν από τη μονομερή βούλησή του. Περαιτέρω, ουδόλως αποδείχθηκε ο, κατ' ένσταση του ίδιου ως άνω άρθρου, προτεινόμενος ισχυρισμός της καθ' ης ότι τα ίδια τα ανήλικα αντιτίθενται στην επιστροφή τους στις Η.Π.Α. Αντίθετα, στο πλαίσιο της προσωπικής επικοινωνίας των παιδιών με το Δικαστήριο εκδηλώθηκε η έντονη προσμονή τους να γυρίσουν στην Αμερική, όπου βρίσκονται όλοι οι φίλοι και συμμαθητές τους (σημειωτέον, όπως προκύπτει από τα ταυτάρια με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, η ίδια η καθ' ης είχε καταθέσει, αναφερόμενη στις αντιδράσεις των παιδιών της κατά την ανακοίνωση της απόφασης ότι θα παρέμεναν στην Ελλάδα πως «η έκλαιγε, γιατί είχε φίλες στην Αμερική»), αλλά και πίσω στον πατέρα τους (σε σχέση με τον οποίον κανένα περιστατικό βίας σε βάρος τους δεν επαλήθευσαν).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, δεδομένου ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 3 του ν. 2102/1992 και ελλείπει ευδοκίμησης κάποιας ένστασης, πρέπει υποχρεωτικά η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη, κατά τα αναλυτικά αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας. Εντούτοις, με δεδομένο αφενός ότι η παρούσα απόφαση υπόκειται σε έφεση, καθώς συζητήθηκε κατά την διαδικασία των άρθρων 686 επ. για λόγους ταχύτερης και μόνο απονομής της δικαιοσύνης, χωρίς να πρόκειται κατά τα λοιπά για λήψη ασφαλιστικών μέτρων (Ολ ΑΠ 21/2002, Ολ ΑΠ 22/2002), αφετέρου ότι δεν έχει παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα από τότε που τα ανήλικα τέκνα όφειλαν να επιστρέφουν στον τόπο της συνήθους διαμονής τους και παρεμποδίστηκαν παρανόμως από την καθ' ης η αίτηση και παράλληλα, ότι δεν συνάδει με το βέλτιστο συμφέρον τους να γυρίσουν προσωρινά στις Η.Π.Α. και στη συνέχεια, ενδεχομένως κάποιο ιεραρχικά ανώτερο Δικαστήριο, εφόσον ασκηθεί έφεση, να κρίνει πως η επιστροφή τους δεν ήταν αναγκαία, ώστε ενδεχομένως να ακολουθήσει εκ νέου μια άλλη μετεγκατάστασή τους, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, δεν συντρέχει λόγος κήρυξης της παρούσας απόφασης ως προσωρινά εκτελεστής. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος πρέπει να επιβληθούν εις βάρος της καθ' ης, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 178, 179, 189, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά παραδοχή του σχετικού νομίμου αιτήματος του, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της απόφασης αυτής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την καθ' ης η αίτηση - μητέρα να επιστρέφει στον αιτούντα πατέρα τα ανήλικα τέκνα τους, ήτοι: α), β) και γ), για να επανέλθουν στον τόπο της συνήθους διαμονής τους, ήτοι στις Η.Π.Α., στην πόλη (.....) της Βόρειας Καρολίνας (... , ..., NC).

ΑΠΑΓΓΕΛΛΕΙ χρηματική ποινή χιλίων ευρώ και προσωποκράτηση μίας ημέρας σε βάρος της καθ' ης η αίτηση για την περίπτωση μη συμμόρφωσή της προς την προηγούμενη διάταξη της παρούσας απόφασης.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα στον αιτούντα, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση στις 04/03/2026, απόντων διαδίκων και πληρεξούσιων δικηγόρων.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Α.Σ.-Ε.Γ.

**